समीपे नगरस्यास्य बको वसति राक्षसः । ईशो जनपदस्यास्य पुरस्य च महाबलः ।
पुष्टो मानुषमांसेन दुर्बुद्धिः पुरुषादकः । रक्षत्यसुरराट् नित्यमिमं जनपदं बली ।
नगरं चैव देशश्च रक्षोबलसमन्वितं । तत्कृते परचक्राच्च भूतेभ्यश्च न नो भयं ।
वेतनं तस्य विहितं शालिवाहस्य भोजनं । महिषौ पुरुषश्चैको यस्तदादाय गच्छति । १२१०
एकैकश्चापि पुरुषस्तत्प्रयच्छति भोजनं । स वारो बहुभिर्व्वर्षैर्भवत्यसुकरो नरैः ।
तद्विमोक्षाय ये केचिद्यतन्ति पुरुषाः क्वचित् । सपुत्रदारांस्तान्हत्वा तद्रक्षो भक्षयत्युत ।
वैचकीयगृहे राजा नायं नयमिहास्थितः । उपायं तं न कुरुते यत्नादपि स मन्दधीः ।
अनामयं जनस्यास्य येन स्यादद्य शाश्वतं । एतदर्हा वयं नूनं वसामो दुर्व्वलस्य ये । विषये नित्यमुद्विग्नाः कुराजानमुपाश्रिताः ।
ब्राह्मणाः कस्य वक्तव्याः कस्य वा छन्दचारिणः । गुणैरेते हि वत्स्यन्ति कामगाः पक्षिणो यथा । १२१५
राजानं प्रथमं विन्देत्ततो भार्य्यां ततो धनं । त्रयस्य सञ्चयेनास्य ज्ञातीनपुत्रांश्च तारयेत् ।
विपरीतं मया चेदं त्रयं सर्व्वमुपार्ज्जितं । तदिमामापदं प्राप्य भृशं तप्यामहे वयं ।
सोऽयमस्माननुप्राप्तो वारः कुलविनाशनः । भोजनं पुरुषश्चैकः प्रदेयं वेतनं मया ।
नच मे विद्यते वित्तं संक्रेतुं पुरुषं क्वचित् । सुहृज्जनं प्रदातुञ्च नशक्ष्यामि कदाचन ।
गतिञ्चैव न पश्यामि तस्मान्मोक्षाय रक्षसः । सोऽहं दुःखार्णवे मग्नो महत्यसुकरे भृशं । १२२०
सहैवैतैर्गमिष्यामि बान्धवैरद्य राक्षसं । ततो नः सहितान्क्षुद्रः सर्व्वानेवोपयोक्ष्यति ।
इत्यादिपर्व्वणि बकबधपर्व्वणि कुन्तीप्रश्ने षष्ट्यधिकशततमोऽध्यायः ॥ १६० ॥
॥ कुन्त्युवाच ॥ न विषादस्त्वया कार्य्यो भयादस्मात्कथञ्चन । उपायः परिदृष्टोऽत्र तस्मान्मोक्षाय रक्षसः ।
एकस्त्वं सुतो बालः कन्या चैका तपस्विनी । नचैतयोस्तथा पत्न्या गमनं तव रोचये ।
मम पञ्च सुता ब्रह्मंस्तेषामेको गमिष्यति । त्वदर्थं बलिमादाय तस्य पापस्य रक्षसः ।
ब्राह्मण उवाच । नाहमेतत्करिष्यामि जीवितार्थी कथञ्चन । ब्राह्मणस्यातिथेश्चैव स्वार्थे प्राणान्वियोजयन् । नन्वेतदकुलीनासु नाधर्म्मिष्ठासु विद्यते । १२२५
यद्ब्राह्मणार्थं विसृजेदात्मानमपि चात्मजं । आत्मनस्तु मया श्रेयो बोद्धव्यमिति रोचये ।
ब्रह्मवध्यात्मवध्या वा श्रेयानात्मवधो मम । ब्रह्मवध्या परं पापं निष्कृतिर्नाच विद्यते ।
अबुद्धिपूर्व्वं कृत्वाऽपि वरमात्मवधो मम । नत्वहं वधमाकाङ्क्षे स्वयमेवात्मनः शुभे । परैः कृते वधे पापं नकिञ्चिन्मयि विद्यते ।
अभिसन्धिकृते तस्मिन् ब्राह्मणस्य वधे मया । निष्कृतिं न प्रपश्यामि नृशंसं क्षुद्रमेव च ।
आगतस्य गृहं त्यागस्तथैव शरणार्थिनः । याचमानस्य च वधो नृशंसो गर्हितो बुधैः । १२३०
कुर्य्यान्न निन्दितं कर्म्म न नृशंसं कथञ्चन । इतिपूर्व्वे महात्मान आपद्धर्म्मविदो विदुः ।
श्रेयांस्तु सहदारस्य विनाशोऽद्य मम स्वयं । ब्राह्मणस्य वधं नाहमनुमंस्ये कदाचन ।
॥ कुन्त्युवाच ॥ ममाप्येषा मतिर्ब्रह्मन्विप्रा रक्ष्या इति स्थिरा । न चाप्यनिष्टः पुत्रो मे यदि पुत्रशतं भवेत् ।